

Glimt fra et besøg i Sydamerika

af Birthe Grønninger

Den 18. september 1999 vendte jeg hjem efter et tre uger langt besøg hos familien Axell i Paraguay! Det havde været et inspirerende og umådelig interessant besøg, og jeg vil gerne dele nogle af indtrykkene fra denne rejse med jer.

For at kende baggrunden til denne rejse, skal vi hele 25 år tilbage i tiden, nemlig til febr. 1974. Da rejste jeg ud for at hjælpe til på børnehjemmet, som lå på Apipé Grande i Argentina. Det blev til to meget spændende år i et farverigt og udfordrende arbejde med ca. 45 børn i alderen fra 2-16 år. To år med mange glæder men også to år hvor vi oplevede prøvelser og vanskelige tider. Der var dengang primitive og enkle forhold på børnehjemmet, og da det lå på en ø i Paraná floden, var al transport tidkrævende og besværlig. Det meste af disse to år arbejdede jeg som kokkepige på hjemmet, og da komfuret ofte var i stykker, måtte madlavningen mange gange foregå på en rist over åben ild ude på gårdspladsen. Heldigvis havde jeg god hjælp af de store piger, og der blev lavet mange forskellige retter, alt efter om nogle havde været på fisketur eller jagt, eller om vi havde kød i fryseren.

Som allerede nævnt oplevede vi meget i disse to år, og skulle jeg nævne en enkel oplevelse, kunne

Fire unge (tidl. narkomaner) på vej til friluftsmøde

det f.eks. være en helt speciel tur på floden med motorbåden. Sammen med nogle børn havde vi været en tur inde på fastlandet. På turen tilbage skulle vi have en stor tung motor med. Motoren blev placeret midt på båden med en kran, og både børn og voksne satte sig rundt om den. Snart efter var vi på vej hjem, en tur på 2-3 timer. Da vi startede på turen, havde vejret været smukt, men midt ude på floden ændrede det sig pludseligt. Himlen blev helt blåsort, og det blev ganske vindstille. Fuglene holdt op med at synge og aberne med at skrig! Alt dette var tegn på, at et voldsomt uvejr nærmede sig, og vi blev urolige, for vi vidste, at strømmen på floden var meget stærk, og det ville være umuligt at svømme i land, hvis båden kæntrede. Der var kun én ting at gøre! Både børn og voksne begyndte at bede til Gud, at Han ville holde sine skærmende hænder over os, så vi kunne nå ind til land, før uvejret brød løs.

Gud hørte bøn! Vi nåede kun lige akkurat ind til bredden, før det bragede løs. Vi så, hvordan en hvirvelvind kom farende ude på floden! Båden lagde sig helt ned på siden, netop som vi nåede land, og vi måtte nærmest kravle fra båden op til husene, mens stormen rasede.

Den aften blev der takket og jublet, da børnene skulle holde aftenandagt på sovesalene!

Siden dengang har Sydamerika haft en speciel plads i mit hjerte, og drømmen har været der om igen at se og opleve disse steder. Sammen med to søstre og to nevøer af Laura rejste jeg i august til Paraguay, hvor vi besøgte familien Axell og så det felt, hvor de nu har arbejdet i en del år. Vi gæstede menigheden, hvor mange unge fortalte os, hvordan de var blevet sat fri af narkotika og

Fortsættes

kriminalitet. I stedet var de blevet født på ny og var nu ivrige efter at holde friluftsmøder på gadehjørnerne i slumkvarterene. På de fleste møder vi deltog i, var der 7-10, der overgav sit liv til Herren. Vi besøgte også bibelskolen og det nye evangelisationscenter, som er under opbygning. Det er

Evangelisationscentret under opbygning

et spændende projekt, de er i gang med, og tanken er, at der skal afholdes kampagner i unåde byer, hvor man bl.a. vil vise Jesusfilm og forkynde evangeliet. Filmfremvisning er en meget effektiv måde at samle folk på. Samtidig ønsker de have en mobil tandlægeklinik med, så man kan afhjælpe det utrolig store behov for tandbehandling. Fattigdommen og nøden er stor i Paraguay, og derfor er det vigtigt, at praktisk hjælp går hånd i hånd med åndeligt arbejde. - Når kampagnen er færdig, er der en evangelist, der med sin familie bosætter sig i byen og fortsætter arbejdet og danner en ny menighed, når tiden er moden. Laura og Bengt brænder for at komme ud med evangeliet. Der er meget åbent i Paraguay nu, så derfor haster det, og de arbejder hårdt for at bringe evangeliet til de mange lidende mennesker. Bengt knoklede de fleste dage med byggeri af centeret, og samtidig var han, så godt som hver eneste aften, afsted for at forkynde evangeliet og for at vejlede og rådgive evangelisterne og forstanderne på de 140-150 udposter, der allerede findes. Jeg kan ikke lade være at nævne, at behovet for midler til dette projekt er meget stort. Der skal bl.a. indkøbes filmfremviser, en lastbil til transport af musikanlæg, bænke m.m. og helst en bus, der kan laves om til beboelse for de evangelister, der er medarbejdere ved kampagnerne.

Vi var senere på en rundrejse, hvor vi foruden at se landet og naturen også oplevede andre grene af missionsarbejdet i Sydamerika. Vi var i Brasilien, hvor David og Elisabeth Axell leder et børnehjem. Vi var i Corrientes, hvor vi besøgte menigheden og musikskolen på stedet. Vi så også det store

Side 10

Børnecentret i Corrientes

børnecenter, hvor der bespises mere end 200 børn fra slumkvarteret, som ligger lige ved siden af. Et center hvor der er vuggestue, børnehave, forskole, tandlægeklinik, lægeklinik, skole for analfabeter, systue, bageri, lejrskole for handicappede børn og meget mere. Utrolig facinerende alt sammen. Mange mennesker er kommet med i menigheder gennem dette center. Vi besøgte flere familier i slummen. Hvilken håbløs fattigdom; og hvilken lykke at de kan få hjælp. Selv om det ofte synes

En familie klædt i stuveste puds. De får fadderhjælp fra Skandinavien.....

..... og huset de bor i

som en dråbe i havet, kan jeg sige, at det nytter. Rigtig mange bliver hjulpet via det store fadder-

Fortsættes

December 1999

skabsarbejde, der gøres gennem skandinaviske givere. Et arbejde, som Laura bruger rigtig mange timer på. Også Laura og Bengts børn er utrolig engagerede i arbejdet med børn og unge i menigheden.

Vi besøgte også børnehjemmet, som jeg startede med at fortælle om. Det ligger nu på fastlandet på en dejlig plet, og det var spændende igen at opleve dette hjem. Jeg traf flere af de børn, jeg dengang passede, bl.a. Rubén, som dengang var 5-6 år. En opvakt og glad gut med glimt i øjet. Glimtet i øjet havde han stadig. Han har siden studeret på universitet og på bibelskole og er nu forstander i én af menighederne, er blevet gift og har fået en

lille datter. Jeg traf hele familien, og det var en speciel oplevelse. Jeg følte, at det var én af MINE drenge, og det var skønt at opleve, at han var glad, fungerede godt og virkede for Herren.

Dette var bare enkelte glimt fra min rejse! Jeg kunne have fortalt meget mere, men pladsen tillader det ikke. Disse uger har været til stor inspiration for mig selv, og min kærlighed til Sydamerika er absolut ikke blevet mindre, tværtimod! Min bøn er: 'Herre, må vi alle være med til at bringe høsten fra Sydamerika i hus – på den måde, som Du leder os til!'

Birthe Grønninger.